

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.861 van 23 maart 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 december 2008 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, waarbij tevens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE POURCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Yusuf op 1 november 1976 en van Irakese nationaliteit te zijn.

Op 8 april 2005 dient verzoeker een eerste asielaanvraag in. Op 4 mei 2005 wordt verzoekers asielaanvraag ontvankelijk bevonden en op 28 juli 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 20 april 2007 verworpen.

Op 23 oktober 2006 richten de Deense autoriteiten een overnameverzoek aan de Belgische overheid. Op 7 november 2006 wordt verzoeker overgedragen aan België.

Op 29 juni 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken verklaart de aanvraag onontvankelijk op 1 augustus 2007.

Op 30 augustus 2007 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven aan verzoeker.

Op 21 december 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 10 juni 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 31 oktober 2008 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal bij arrest nr. 18.184.

Op 17 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 5 december 2008 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 18 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, tevens wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen. Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt gemotiveerd worden:

“Weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag

(...)

Overwegende dat de betrokkene op 8 april 2005 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing 'ontvankelijk' werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 mei 2005. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 1 augustus 2005 een beslissing nam tot 'niet-erkenning'. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie op 20 april 2007 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 21 december 2007 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 24 januari 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 11 juni 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31 oktober 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 5 december 2008 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een arrestatiebevel naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het dateert van 20 augustus 2008, dat de betrokkene het dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag en zijn tweede asielaanvraag een arrestatiebevel naar voren bracht, dat desondanks de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief werd afgesloten door de beslissing van de Vaste Beroepscommissie op 20 april 2007 en de tweede asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31 oktober 2008. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het arrestatiebevel vervoerd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij van zijn moeder vernomen heeft dat de veiligheidsdienst naar hem op zoek is waarbij opgemerkt moet worden dat dit terugslaat op de motieven van de betrokkene om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.(...)“

“Bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde

(...)

Reden(en) van de beslissing:

- artikel 7, eerste lid, 1° verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Irak voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden:

Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokken opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd, worden:

Gezien betrokken enkel in het bezit is van een identiteitskaart en een nationaliteitsbewijs om te pogen zijn identiteit en nationaliteit te bewijzen, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten te einde een doorlaatbewijs van zijn nationale autoriteiten te bekomen.(...)”

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van beide partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de andere partij.

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre het verzoekschrift gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, daar verzoeker het vereiste belang ontbreekt bij het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring. Een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten maakt geenszins dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven. Een eventuele nietigverklaring van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zal geen wijzigingen met zich meebrengen ten aanzien van verzoekers illegale situatie. De gemachtigde van de minister zal niet anders kunnen vaststellen dan dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling en hij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten zodat hem opnieuw bevel zal dienen gegeven te worden om het grondgebied te verlaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 17 november 2008. Beide bevelen zijn gegrond op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dat hij met name niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele schorsing en nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat de

verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 10 mei 2004 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten en dat de ingeleide vordering wat het bevel betreft dienvolgens onontvankelijk is. De door verweerder opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsprincipe als beginsel van behoorlijk bestuur en van de bewijskracht van schriftelijke documenten.

Verzoeker legde bij zijn derde asielaanvraag een enveloppe neer als bewijs dat hij het arrestatiebevel pas op 23-24 november 2008 heeft ontvangen. Verweerder stelt hieromtrent dat de enveloppe geen enkel bewijs vormt daar niet bewezen is dat in de enveloppe het arrestatiebevel vervat zat. Nochtans staat op de twee documenten het volgende: Document Pelepost d.d. 23 november 2008, gericht aan een vriend van verzoeker en diens adres. Onder nr. 5 staat vermeld: "Describe the shipment": ID card n°2, paper n°3, CD.4". Ook op het document DHL van 24 november 2008 staat een korte beschrijving met name "DOX + CD's". Verweerder gaat er verkeerdelijk van uit, in strijd met zijn materiële motiveringsplicht en zijn plicht om beslissingen zorgvuldig te nemen, wat ook een zorgvuldige studie van de voorgelegde documenten betekent, dat dit arrestatiebevel niet in die bewuste enveloppe stak, wat tegengesproken wordt door de inhoud van de op die enveloppe vermelde gegevens en van de gegevens van DHL.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de verweerder heeft geoordeeld – zonder verder rekening te houden met het nieuwe bewijsstuk dat op 23 november 2008 naar een vriend van verzoeker was verzonden – dat de asielmotieven terugslaan op de vorige asielmotieven en dat deze reeds werden afgewezen door de Belgische asielinstanties. Een nieuw bewijs van een vroegere situatie is toch een nieuw gegeven. Verzoeker meent dat de verweerder aldus de Raad van State (arrest nr. 57.384, 5 januari 1996) – de oorspronkelijk voorgelegde attesten diende te vergelijken met de nieuwe attesten om na te gaan of de twijfel over de eerste kon worden opgeheven. In casu heeft verweerder enkel een analyse gemaakt van de enveloppe en heeft aldus ten onrechte geen rekening gehouden met dit arrestatiebevel en er dus geen verdere aandacht aan geschonken, noch een motivering gegeven waarom dit arrestatiebevel niet dienstig kon zijn als nieuw gegeven.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de eerste twee middelen, zullen deze samen besproken worden.

Verzoeker vroeg voor de derde maal asiel aan en diende te voldoen aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen.

Dit artikel luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een

door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus aan de gemachtigde van de minister toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de verklaringen bij de derde asielaanvraag van verzoeker blijkt dat hij zijn derde asielaanvraag indient omdat hij van een buurman, die voor de veiligheidsdiensten in Zakho werkt een arrestatiebevel heeft kunnen bemachtigen. Dit arrestatiebevel werd hem toegestuurd, via zijn moeder, een aangetrouwd familielid en zijn huisbaas hier in België. Verzoeker verklaarde het arrestatiebevel ongeveer twee tot drie weken geleden te hebben ontvangen en legt het arrestatiebevel van de rechtbank van Zakho van 20 augustus 2008 neer, samen met een enveloppe (pelepost) en een document van DHL dat ook in de enveloppe stak. Daarnaast verklaarde hij dat hij zijn moeder nog regelmatig telefoneert en dat zij hem vertelde dat de veiligheidsdienst hem regelmatig in burgerkledij kwam zoeken. Op de vraag *“wat riskeert u indien u teruggestuurd zou worden naar Irak?”* Verklaarde verzoeker dat hij in de gevangenis verbleef van 2001 tot 2005, dat hij bij zijn terugkeer opnieuw in de gevangens zal belanden of gedood zal worden en dat hij gevlucht is uit de gevangenis toen hij naar hier kwam.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder over elk van de door verzoeker aangehaalde elementen gemotiveerd heeft waarom deze niet aanvaard worden als nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vergist zich waar hij stelt dat verweerder enkel een analyse gemaakt heeft van de enveloppe en aldus ten onrechte geen rekening gehouden heeft met dit arrestatiebevel, er dus geen verdere aandacht aan geschonken heeft, noch een motivering gegeven heeft waarom dit arrestatiebevel niet dienstig kon zijn als nieuw gegeven. Verweerder motiveerde omtrent dit arrestatiebevel het volgende:

“Overwegende dat de betrokkene een arrestatiebevel naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat het dateert van 20 augustus 2008, dat de betrokkene het dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn tweede asielaanvraag, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag en zijn tweede asielaanvraag een arrestatiebevel naar voren bracht, dat desondanks de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief werd afgesloten door de beslissing van de Vaste Beroepscommissie op 20 april 2007 en de tweede

asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31 oktober 2008. “

De gemachtigde van de minister oordeelde in eerste instantie dat gelet op de datum van het arrestatiebevel, verzoeker het bij zijn tweede asielaanvraag reeds had kunnen voorleggen en het bijgevolg geen betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Daarnaast is de gemachtigde tevens de relevantie nagegaan en stelde vast dat de eerste twee asielaanvragen negatief werden afgesloten, ondanks dat er ook in deze procedures arrestatiebevelen werden voorgelegd. Bijgevolg is verweerder nagegaan zoals verzoeker aanvoert, dat het nieuwe arrestatiebevel de twijfel over de eerste neergelegde attesten niet kon opheffen en kon hij redelijkerwijze concluderen dat dit arrestatiebevel geen ernstige aanwijzing bevat van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de enveloppe stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin het arrestatiebevel vervoerd geweest zou zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben.”

Uit de korte beschrijvingen die verzoeker geeft kan enkel worden vermoed dat de aangeduide documenten slaan op het arrestatiebevel, doch dit kan niet met zekerheid worden gesteld. Verweerder kon dus redelijkerwijze bovenstaande motieven opnemen. De enveloppe dient zoals verzoeker zelf stelt, om aan te tonen dat het arrestatiebevel pas op 23 november 2008 aan een vriend werd verzonden, en hij deze niet eerder kon neerleggen. Gelet op het feit dat verweerder niet enkel geconcludeerd heeft dat het arrestatiebevel eerder kon worden neergelegd, maar daarnaast ook de relevantie van het arrestatiebevel is nagegaan, heeft de enveloppe geen verder belang als nieuw element voor verzoeker.

Uit bovenstaande is gebleken dat verweerder wel degelijk de enveloppe en het arrestatiebevel heeft onderzocht in de zin van artikel 51/8 en is nagegaan of deze nieuwe elementen kunnen uitmaken zodat een onderzoek ten gronde noodzakelijk is. De verweerder handelde daarbij conform de ter zake toepasselijke rechtsregels en rechtsbeginselen. De verweerder is op redelijke wijze tot de conclusie gekomen dat deze documenten geen nieuwe gegevens vormen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en heeft dit omstandig gemotiveerd. Verzoeker toont bijgevolg geen schending aan van de motiveringsplicht noch van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de bewijskracht van de schriftelijke documenten.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4, derde lid van de Definitierichtlijn EU 2004/83/EG van 29 april 2004 en van artikel 8, tweede lid van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker betoogt dat de verweerder stelt dat evenmin nieuwe gegevens aangebracht worden voor wat betreft een mogelijk reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In de tweede asielprocedure heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevestigd, wat betreft de informatie over de situatie in Noord-Irak, dat deze niet van die aard zou zijn dat er voor burgers sprake kon zijn van een ernstige bedreiging. Deze informatie dateert echter van 25 oktober 2006 en is aldus achterhaald. Hoewel men momenteel kan stellen dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies er beter is dan in Centraal en Zuid-Irak, verwijst verzoeker naar een reeks

rapporten die aantonen dat ook voor Noord-Irak de voorwaarden voor een veilige en waardige terugkeer in een aantal gevallen niet aanwezig is. Verzoeker verwijst naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de mens, waaruit hij afleidt dat het Hof ambtshalve en op eigen initiatief zijn eigen informatie verzamelt en deze vergelijkt met die van de bevoegde asieloverheid. In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel gesteund op het standpunt van het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat bovendien dateert van twee jaar terug.

De Raad herhaalt dat de gemachtigde van de minister enkel bevoegd is om binnen de grenzen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet na te gaan of verzoeker nieuwe gegevens heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en die wat hem betreft, ernstige aanwijzingen vormen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.

De gemachtigde van de minister was aldus niet bevoegd om ambtshalve na te gaan of de situatie in Noord-Irak gewijzigd was en een eventueel nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Het is aan verzoeker zelf om aan te tonen dat de situatie in Noord-Irak inmiddels gewijzigd is en er ingevolge de nieuwe situatie een reëel risico op ernstige schade bestaat. Slechts indien verzoeker zulke nieuwe elementen aanbrengt, kan de gemachtigde van de minister de aanvraag overmaken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor een onderzoek ten gronde. In casu heeft verzoeker zoals hoger reeds aangegeven, enkel verwezen naar een arrestatiebevel, een enveloppe, een document van DHL, de verklaringen van zijn moeder dat de veiligheidsdiensten hem nog steeds zoeken en zijn oorspronkelijk asielrelaas. Uit de bespreking van de eerste twee middelen is gebleken dat de gemachtigde redelijkerwijs concludeerde dat deze elementen geen nieuwe gegevens vormen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft geen enkel element aangehaald waaruit zou blijken dat de situatie in Irak dusdanig gewijzigd is dat de subsidiaire bescherming opnieuw zou moeten worden onderzocht in het licht van de gewijzigde situatie. De gemachtigde kon aldus oordelen dat de aangebrachte elementen ook geen ernstige aanwijzing vormen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Het derde middel is ongegrond.

Het vierde middel van verzoeker is uitsluitend gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Te dezen volstaat het te verwijzen naar de bespreking onder het punt 2 "Over de rechtspleging". Aangezien het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk is, dient de Raad niet in te gaan op het vierde middel.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.